

F. t. l. vedr. færdselsloven

Spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger spirituskørsel efter færdselslovens § 53, stk. 1, afgøres således efter et promillekriterium, og det er uden betydning, om det kan godtgøres, at førerens evne til at føre bil faktisk var påvirket af alkohol (spiritus) under kørslen. Promillekriteriet vil efter færdselslovens § 53, stk. 1, være opfyldt, hvis føreren har ført køretøjet med en alkoholkoncentration i blodet, der overstiger 0,50 promille. Promillekriteriet blev indført med færdselsloven af 1976 (lov nr. 287 af 10. juni 1976).

Efter færdselslovens § 53, stk. 2, straffes for spirituskørsel endvidere den, som fører eller forsøger at føre et motordrevet køretøj, efter at have indtaget spiritus i et sådant omfang, at den pågældende ikke kan føre køretøjet på betryggende måde. Færdselslovens § 53, stk. 2, bygger således ikke på et promillekriterium, men på et føreevnekriterium, idet det er afgørende, om den pågældende – uafhængigt af alkoholpromillens størrelse – kan føre køretøjet på betryggende måde.

Foruden færdselslovens § 53, stk. 1, findes der i færdselsloven en række bestemmelser, som bygger på et promillekriterium.

Efter færdselslovens § 117, stk. 2, nr. 1, kan straffen for spirituskørsel stige til fængsel indtil 1 år og 6 måneder, hvis alkoholkoncentrationen i blodet under eller efter kørslen har oversteg 2,00 promille.

Efter færdselslovens § 117 b, stk. 1, udmåles bøder (for spirituskørsel med motorkøretøj, stor knallert, traktor eller motorredskab) idømt efter § 117, stk. 1, under hensyntagen til den pågældendes indtægtsforhold på gerningstidspunktet og alkoholpromillen i blodet under eller efter kørslen.

Efter færdselslovens § 126, stk. 1, nr. 1, skal føreren af et motordrevet køretøj, hvortil der kræves kørekort, ubetinget frakendes retten til at føre et sådant køretøj, hvis føreren har gjort sig skyldig i spirituskørsel med en alkoholkoncentration i blodet under eller efter kørslen over 1,20 promille.

Det følger af færdselslovens § 133 a, stk. 2, at konfiskation af det motordrevne køretøj skal ske, hvis ejeren af køretøjet har gjort sig skyldig i spirituskørsel med en promille på over 1,20, der medfører ubetinget frakendelse af førerretten, og den pågældende to gange tidligere inden for de seneste 3 år, før det nye forhold er begået, har gjort sig skyldig i spirituskørsel med en promille over 1,20, der har medført ubetinget frakendelse af førerretten.

3.2. Udvalgets overvejelser og forslag

3.2.1. Anvendelse af målinger af alkoholkoncentrationen i udåndingsluft som bevis i sager om spirituskørsel

Udvalget har anbefalet, at der tilvejebringes et retligt grundlag for at anvende målinger af alkoholkoncentrationen i udåndingsluft som bevis i sager om spirituskørsel. Udvalget har ved denne anbefaling lagt vægt på en række forhold, som gennemgås i det følgende.

Udvalget har anført, at måling af alkoholkoncentrationen i udåndingsluften er et mere skånsomt indgreb over for føreren end måling af alkoholkoncentrationen i blodet. Måling af alkoholkoncentrationen i blodet forudsætter et legemsindgreb i form af udtagelse af en blodprøve. Legemsindgrebet har en karakter, der bevirker, at det bør foretages af medicinsk-fagkyndigt personale. Måling af alkoholkoncentrationen i udåndingsluften vil derimod alene kræve, at der foretages en udåndingsprøve svarende til, hvad politiet allerede efter den gældende bestemmelse i færdselslovens § 55, stk. 1, kan foretage uden, at der foreligger et mistankegrundlag.

Udvalget har endvidere anført, at føreren straks vil blive bekendt med resultatet af målingen af alkoholkoncentrationen i udåndingsluften og således ikke som i dag skal afvente resultatet af analysen af blodprøven, før han eller hun bliver bekendt med, om der vil blive rejst en straffesag.

Udvalget har også anført, at tiden fra det strafbare forhold begås, indtil straffen fastsættes, vil kunne forkortes. Dette skyldes, at der ved måling af alkoholkoncentrationen i udåndingsluften straks vil fremkomme en måling, som vil kunne anvendes som bevis ved en retssag. Sagsbehandlingstiden vil således kunne forkortes med den tid, der ved måling af alkoholkoncentrationen i blodet går med udtagelse og analyse af blodprøve. Den forkortede sagsbehandlingstid vil efter udvalgets opfattelse kunne have en præventiv effekt, idet den pågældende fører vil opleve en hurtigere og mere effektiv retshåndhævelse i forhold til det strafbare forhold.

Udvalget har anført, at målinger af alkoholkoncentration i udåndingsluften som bevis i sager om spirituskørsel vil medføre en reduktion af omkostningerne i disse sager. Politiet skal således ikke længere betale for, at medicinsk-uddannet personale udtager en blodprøve i sager, hvor der anvendes måling af alkoholkoncentrationen i udåndingsluft. Endvidere vil de samlede omkostninger til analyse af blodprøver kunne reduceres. Herudover har udvalget peget på, at politiet